

ling i Landbrugsministeriet, derefter i Finansministeriet, og gennem adskillige Maa-
neder i Indenrigsministeriet. Da visse Dele
af Forslaget berører Kredit- og Hypotek-
foreningsinteresser, har Justitsministeriet
endvidere anmodet disse Foreningers staa-
ende Udvalg om en Udtalelse. Endelig har
Justitsministeriet givet Birkedommer Gad
og Højesteretssagfører Steglich-Petersen som
Repræsentanter for henholdsvis Dommer-
standen og Sagførerstanden en særlig Lej-
lighed til at gennemgaa Forslaget i Enkelt-
heder. Det er, hvad der er gaaet i Forvejen.
Hvis Sagførerraadet havde ønsket Æn-
dringer i dette Forslag eller at have nogen
særlig Indfyldelse ud over den, det indirekte
har haft, havde der sandelig været god Tid,
og det forekommer mig, at ligesom man kan
drive sin Uhøflighed for vidt, kan man ogsaa
drive sin Høflighed for vidt.

Jeg ved ikke, om de ærede Medlemmer
Hr. Rytter og Hr. Pürschel efter denne
Redegørelse stadig maatte finde det rimel-
ligt paa dette Trin af Sagens Behandling
at foreslaa Udvalg nedsat, men jeg har i
alt Fald villet fremsætte denne Redegørelse,
for at de ærede Medlemmer derefter kunde
træffe deres Beslutning, fastholde Ønsket
om Udvalg eller frafalde det, hvad de nu
maatte finde rettest.

Pürschel: Jeg vil gerne gøre et Par
Bemærkninger, som jeg ikke fik gjort sidst,
jeg havde Ordet. Den ene angaar den Æn-
dring, der er indført i Lovforslaget ved
Landstingets Ændringsforslag Nr. 4, at
Justitsministeren kan bestemme, at der,
naar Pantebreve anmeldes til Tinglysning,
og de ikke angaar offentlige Midler, straks
skal tilstilles vedkommende Ejere af Ejen-
dommen særskilt Meddelelse desangaa-
ende. Jeg vil henstille til Overvejelse,
om man ikke kunde give den Bestemmelse,
der eventuelt vil være at udfærdige derom,
den Form, at Dommeren faar Ret til i de
Tilfælde, hvor han maatte finde, at der er
særlig Anledning dertil, at tilstille Ejeren
en Meddelelse om den skete Tinglæsning.
Det vil kunne være en Behagelighed for
Dommeren at kunne henvise til, at en saa-
dan Bestemmelse findes, naar han af en
eller anden Grund nærer nogen Tvivl og
derfor vil finde det rimeligt at skaffe større
Sikkerhed.

Dernæst vil jeg henstille til den højt-
ærede Justitsminister, at han, der jo lige
herfra skal begive sig til Landstinget for
at behandle Spørgsmaalet om Tinglysnings-
afgifter, der skrider videre paa den Refor-
mernes Bane, som han saa ærefuldt har

betraadt med dette Forslag, og faar afskaffet
den Form, hvorunder Tinglæsningsafgifter
nu betales, og faar indført, at man betaler
dem ved Paaklæbning af Stempelmærker.
Det er efter min Mening en overmaade prak-
tisk Reform, en Reform, som jeg tidligere
har gjort mig til Talsmand for, som har
mange varme Tilhængere blandt de Folk,
der beskæftiger sig med dette, men som
har fanatiske Modstandere i Centraladmini-
strationen, hvor jo et helt Kontor er beskæf-
tigt med Revision af disse Gebyrer. Dette
henstiller jeg altsaa til Overvejelse.

Med Hensyn til det af det ærede Med-
lem Hr. Helesen rejste Spørgsmaal om Un-
derpant i Løsøre vil jeg gerne sige, at jeg
har været inde paa en ganske tilsvarende
Tankegang; men jeg tror, man kan afvæbne
det i det væsentlige ved at sige, at den An-
mærkning, man vil give paa disse Løsøre-
pantebreve, vil blive en lignende som den,
man nu giver, og en Anmærkning, som kan
gives uden nogen videre Undersøgelse,
idet man siger, at det kan ikke med Sikker-
hed af Registeret ses, om den skete Pant-
sætning præjudicerer ved tidligere sket
Pantsætning. Jeg tror ikke, man kan komme
det meget nærmere.

Med Hensyn til det af det ærede Med-
lem Hr. Pinholt rejste Spørgsmaal vil jeg
sige, at ogsaa jeg har været ude for disse
Henvendelser, hvor man har udtalt stærk
Tvivl om Besparselsen. Jeg har imidlertid
dels maattet henholde mig til, hvad der er
fremført af Landstingsudvalget, dels har
jeg ogsaa selv nogen Erfaring, idet jeg i 5
Aar intensivt har beskæftiget mig med
disse Sager og i hvert Fald har været med
til Ekspedition af — skal vi sige mindst
20 000 Tinglæsningsdokumenter, saa jeg
har jo set nogle Stykker af dem, og jeg er
tilbøjelig til at tro, at der virkelig vil kunne
ske en Besparelse ad denne Vej, men noget
sikkert derom kan man naturligvis ikke sige.
En Ting maa jeg imidlertid betragte som
givet, at Fribladsprotokollerne i det lange
Løb vil vise sig som en ikke ubetydelig
Besparselsesforanstaltning. Jeg har allerede
for en halv Snes Aar siden tilladt mig at
foreslaa, at man skulde indføre denne
Reform, men den Gang var der ikke nogen
Ørenlyd for det. Jeg har glædet mig ved
at se den indført her.

Endelig skal jeg med Hensyn til Spørgs-
maalet om Udvalg sige, at det, der nu sker,
forekommer mig at være en Pendant til
det, der skete, da man fra Sagførernes Side
lige før Ikrafttræden af den nye Lov om
Ægteskabets Retsvirkninger rejste en Storm
mod den, nemlig en for sent iværksat